

'René Heyvaert': boodschappen uit een leven gewijd aan de kuns
Bruzz, November 2018
(by Kurt Snoekx)
1/2

REVIEW

'René Heyvaert': boodschappen uit een leven gewijd aan de kunst

Is het de veelheid aan werken? De inventiviteit van de minimale ingrepen? De halsstarrigheid van het oeuvre? Vraag me niet om het uit te leggen, maar de expo die C L E A R I N G wijdt aan René Heyvaert betovert.

Ware poëzie dicht het ongerijmde. Of, zoals René Heyvaert (1929-1984) ooit op de muren van een Luikse exoruiimte schreef: "Je begrijpt het of je begrijpt het niet. En als je het niet begrijpt, mag je me niet vragen om het uit te leggen, want dat kan ik niet."

De Gentse architect-kunstenaar is intussen bijna 35 jaar dood, maar zijn "uitvindingen" blijven opmerkelijk fris. Wellicht is dat te danken aan de inventiviteit waarmee René Heyvaert met papier, hout of metaal te werk ging. Geometrische composities op ruitjespapier verglijden naar vrije lijnen en vormen. Een kruis als een eenvoudig, zwart draadje door papier treft het hart. Verknipt zijn het de uitgekiende leegtes in de bladen die

opvallen. Een vierkant in zwarte verf overstijgt de witte cirkel waarop het is geschilderd, alsof de vorm zich aan de materie onttrekt. Alsof kunst het vaste en vaststaande net zo achteloos als moeiteloos kan overstijgen.

Tussen natuur en berekening

In de jaren 1950 deed René Heyvaert tuberculose op, de ziekte zou hem zijn leven lang parten spelen. De architectuur ruilt hij al snel in voor een beeldendekunstenpraktijk, die hem redt uit het isolement. Bij C L E A R I N G zijn er zo prachtige voorbeelden van zijn mail art te zien. Zoals een stoffer met daarop een klevertje: "van harte wederkerige wensen voor '83". Of een pakje Bambix Instant, een brief met een koffielepel aan de omslag gebonden, houten plankjes in allerlei vormen, verknipte ansichtkaarten... Boodschappen uit een leven gewijd aan de kunst, de vorm en het spel.

'René Heyvaert': boodschappen uit een leven gewijd aan de kuns
Bruzz, November 2018
(by Kurt Snoekx)
2/2

En dan zijn er nog de wonderlijke sculpturen. Een gestripte tak kronkelt een eind weg, de scheurtjes in het hout rood geschilderd. Twee kleine takken worden eenvoudig met een draadje aan elkaar gebonden, een andere wordt opgespannen tot een onhandelbare boog. Een ladder kan alleen de verbeelding dragen.

Deze fragiele objecten zijn in al hun eindigheid zo vol leven. Als poëtische stills die ergens tussen natuur en berekening bewegen, tussen materie en wat voorbij alle vorm ligt. Het zijn kleine composities van het ongerijmde. Kunst verweekeld in een schitterende paradox. Precies in dat wonderlijke spanningsveld brengt een minimale ingreep zo een ingrijpende ervaring teweeg. Vraag me niet om het uit te leggen, want dat kan ik niet.